

Ο ΑΓΙΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ

Νεανική Περιοδική Έκδοση. Αριθ. φύλλου 133, Έτος 13ο, Μάιος 2007

Το «σημείον» της Χάριτος

Κάθε χρόνο τέτοια εποχή, διανύοντας το μήνα Μάιο, δεν μπορούμε ν' αποφύγουμε την πρόκληση να αναλογισθούμε εκείνο το μεγάλο ιστορικό πρόσωπο, που επικουρούμενο από την Αγία Μητέρα του και ενισχυμένο από της Θείας βούλησης τη Νικηφόρο Δύναμη, άλλαξε την πορεία του κόσμου!

Είναι φυσικό ο νους μας πολιορκούμενος από τις σημερινές εικόνες του γενικευμένου πολιτικού ξεπεσμού, που δυστυχώς, ίσως περισσότερο απασχολεί τη δική μας χώρα, ανατρέχει σε απώτερες εποχές, για να βρει παρηγοριά σε κοσμογονικά γεγονότα του παρελθόντος που μπορεί να μας ανανεώσουν την αισιοδοξία και την ελπίδα για τους επερχόμενους καιρούς.

Περιδείης στεκόταν ο γενναίος Καίσαρας Κωνσταντίνος στα πρόθυρα της Ιταλίας άγων 40.000 στρατό. Πιεζόμενος από τον πολυπληθέστερο στρατό (170.000) του αντιπάλου του Μαξεντίου, να υποχωρήσει και να διαλυθεί ή εν εναντία περιπτώσει ολοσχερώς να καταστραφεί.

Διακείμενος ο Κωνσταντίνος ευνοϊκώς προς τους χριστιανούς, όπως και ο μόλις αποθανών πατέρας του Κωνσταντίνος, υπελόγιζε επάνω στο καινούργιο αυτό θρησκευτικό δυναμικό, για να ανανεώσει τη φθίνουσα και παρακμάζουσα ηθικοπνευματική κατάσταση της Ρώμης. Βρισκόταν σε αντίθεση προς τους λοιπούς καισαρες και αντίπαλους του στρατηγούς των ιδιοτελών συμ-
(Συνέχεια στη σελ. 2)

Εις την Αγία Πεντηκοστή Αγ. Ιωάννου του Χρυσοστόμου

(Ομιλία Α')

Κατέβηκαν πολλές φορές από τον ουρανό αγαθά πολλά για όλο το ανθρώπινο γένος, αλλά σαν τα σημερινά δεν κατέβηκαν ποτέ πριν από τη σημερινή εορτή. Θα σας πω, για να μάθετε, ποια ήταν τα παλαιότερα αγαθά και ποια τα σημερινά, για να κάνετε μόνοι σας τη σύγκριση. «Ο Θεός έστειλε μάννα και ψωμί του ουρανού έδωσε σ' αυτούς» (ψαλμ. 77,24). Έφαγε λοιπόν ο άνθρωπος ψωμί των αγγέλων. Σπουδαίο βέβαια αυτό και αντάξιο της φιλανθρωπίας του Θεού. Ύστερα απ' αυτό, φωτιά έπεσε από τον ουρανό και έφερε πάλι στο δρόμο του Θεού τον Ιουδαϊκό λαό που είχε απομακρυνθεί από Εκείνον, και άρπαξε από το βωμό τη θυσία που προοριζόταν για τα είδωλα. Άλλοτε πάλι έπεσε ισχυρή βροχή σε περίοδο καύσωνα και πείνας και έφερε πολύ καλή σοδειά τη χρονιά εκείνη.

Αυτά τα αγαθά ήταν σπουδαία και αξιοθαύμαστα, αλλά τα σημερινά είναι πολύ πιο σπουδαία. Γιατί σήμερα δεν έπεσε απ' τον ουρανό προς τη γη φωτιά και μάννα και βροχή, αλλά πλημμύρισε η γη από πνευματικά αγαθά. Έπεσε στη γη απ' τον ουρανό βροχή, που δεν έκανε τη γη να καρποφορήσει, αλλά έπεισε τους ανθρώπους να προσφέρουν στον Δημιουργό τους καρπούς της αρετής. Κι εκείνοι που δέχτηκαν έστω και μία σταγόνα
(Συνέχεια στη σελ. 4)

ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΗΝ ΑΛΩΣΗ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ

Γενάρης του 1919 - Θεία Λειτουργία
στην Αγία Σοφιά, 466 χρόνια
μετά την Άλωση

Ηταν Γενάρης του 1919. Δύο Ελληνικές Μεραρχίες, που συμμετείχαν στο «συμμαχικό» εκστρατευτικό σώμα στην Ουκρανία, βρίσκονταν εν πλω, καθώς κατευθύνονταν προς τα Δαρδανέλια και τον Βόσπορο... Πολλοί ήταν οι Κρητικοί που βρίσκονταν ανάμεσα στους στρατιώτες των δύο Μεραρχιών. Κι ανάμεσά τους, ένας παπάς. Ένας Κρητικός παπάς: Ο πα-

πα-Λευτέρης Νουφράκης, με καταγωγή απ' το χωριό Αλώνες Ρεθύμνου...

Άνδρας, τρικυμιάδης ο ίδιος (όπως τον περιγράφει χαρακτηριστικά ο πολεμικός ανταποκριτής Κώστας Μισαηλίδης) είχε λάβει μέρος στους πολέμους του '12-'13, όπου διακρίθηκε μάλιστα σαν δεινός πολεμιστής. Άλλαζε λέει με θαυμαστή ευκολία στα χέρια του τ' όπλο με το Ευαγγέλιο...

Ετούτος λοιπόν ο ανήσυχος Κρητικός παπάς, όλο το βράδυ δεν μπόρεσε να κοιμηθεί. Μια παράτολμη ιδέα του 'χε σφηνωθεί μες στο μυαλό. Την εμπιστεύθηκε μάλιστα αποβραδís σε τέσσερις αξιωματικούς:

-«Να μούμε να λειτουργήσουμε

στην Αγία Σοφιά», τους είχε πει... Εκείνοι, αρνήθηκαν: πώς θα το 'βλεπαν αλήθεια οι ανώτεροί τους; Οι «Σύμμαχοι»; Θα 'φέρναν όμως σε δύσκολη θέση και την Ελληνική Κυβέρνηση (πρωθυπουργός ήταν ο Βενιζέλος).

Φοβόντουσαν όμως και για την σωματική τους ακεραιότητα: Η Αγία Σοφιά, ήταν ακόμη τζαμί. Κάποιοι φύλακες θα 'ταν εκεί, άλλοι θα πήγαιναν για προσευχή, δεν ήταν δύσκολο απ' την μια στιγμή στην άλλη να γεμίσει η εκκλησία. Και τότε;

- Α δε 'ρθείτε εσείς, θα πάω αμυναχός μου. Μόνο έναν ψάλτη θέλω. Εσύ Κωνσταντίνε Λιαρομάτη, θα μου
(Συνέχεια στη σελ. 3)

Το «σημείον» της Χάριτος

(Συνέχεια από της σελ. 1)

φερόντων και συντηρητών ενός καταρρέοντος καθεστώτος που ήταν ανύγκη να κατεδαφιστεί!

Μ' αυτό το σκεπτικό ήταν υποχρεωμένος να βαδίζει εισβάλλοντας στην Ιταλία και μέχρι αυτής της Ρώμης, να καταλύσει κάθε δύναμη που θα επιχειρούσε να του φράξει το δρόμο. Όμως, όπως μας λέει στην «Ιστορία του Ελληνικού Έθνους» ο Κ. Παπαρηγόπουλος (έκδ. Χ. Μπούρα, τ. γ' σελ. 304), «οι ρωμαϊκές λεγεώνες υπελάμβανον αείποτε δεινόν το να εμβάλωσιν ενόπλιως εις την Ιταλίαν, να καταπατήσωσι το ιερόν αυτής έδαφος και να πολιορκήσωσι το Καπιτώλιον».

Σ' αυτόν τον ηθικό φραγμό του αντιπάλου του υπελόγιζε περισσότερο ο άνανδρος Μαξέντιος παρά στα πολυπληθέστερα στρατεύματά που διέθετε! Αυτός ήταν και ο σοβαρότερος προβληματισμός του Κωνσταντίνου, γιατί οι στρατηγοί του δίσταζαν για ένα τέτοιο ασυνήθιστο εγχείρημα, και ο διατηρών ακόμα ειδωλολατρικές συνήθειες στρατός του έβλεπε τα προ της μάχης «σημεία» απαίσια!

Την φοβερή αυτή και κρίσιμη ώρα της μεγάλης απόφασης, βάζει για πρώτη φορά ο Κωνσταντίνος σε πράξη την σωτήρια διέξοδο της προσευχής, ικετεύοντας το Θεό του πατέρα του Κωνσταντίου να του δώσει τη λύση.

Εντυπωσιασμένος ο Κωνσταντίνος από τον βίο του πατέρα του εκεί στα πέρατα της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας, την Βρετανία, όπου είχε πάει για να τον βοηθήσει στα καθήκοντά του, σχηματίσε διαφορετική γνώμη για την νεοαποκαλυφθείσα Θεότητα από εκείνη των δαιμονοκινήτων «θεοτήτων» της εποχής του. Άλλωστε, δεν θα πρέπει να είχε επηρεασθεί και λίγο από την θερμότητα της πίστεως με την οποία εθυσιάζοντο οι Χριστιανοί περιφρονώντας την «παντοδυναμία» των τυράννων και των «δαιμόνων τα ανίσχυρα θράση».

Με τόλμη και αποφασιστικότητα επικαλέστηκε το Θεό των Χριστιανών, με τη μοναδική ελπίδα να εξέλθει από την εσχάτη αμηχανία στην οποία είχε περιέλθει.

Αστραψε ο μεσημεριανός ουρανός με το ολόφωτο σημείο του Σταυρού που ενεφανίσθη, για να διαλύσει τον βαρύ προβληματισμό του Κωνσταντίνου, συνοδευόμενος με την φράση «ΕΝ ΤΟΥΤΩ ΝΙΚΑ». Διά του Σταυρού να νικήσεις και να νικάς! Διά της πίστεως εις Χριστόν να επιτυγχάνεις. Σταυρούμενος να Ανίστασαι!

Διά του ουρανού αυτού σημείου σφραγίστηκε η προαίρεση του Αρχοντος της Νέας Ρώμης και το όραμα

αυτό, που έγινε ορατό από τον κάθε στρατιώτη, ώθησε τον αγώνα στην πρώτη μεγάλη νίκη. Η ολοζώντανη μνήμη του φωτεινού Σταυρού συνόδευσε τον Κωνσταντίνο σε όλη του τη ζωή, δίνοντάς του τη δύναμη να υπερβαίνει όλες του τις δυσχέρειες και θλίψεις, που δεν ήταν οι ελαφρότερες, με θάρρος!

Το φωτεινό σημείο του Σταυρού ήταν η αρχή και το τέλος της σφραγισμένης από τον Χριστό ισαποστόλου ζωής του, που λευτερωμένη από τον Υιόν, όντως ελεύθερη μέχρι τέλους πολιτεύτηκε μέσα στον ειδωλολατρικό εκείνο κόσμο, στον οποίο ήταν μαθημένος να ζει και μέσα στα πυκνά σκοτάδια του, που μόλις είχαν αρχίσει να ξανοίγουν!

Τέτοιες εικόνες του απώτερου παρελθόντος έρχονται σήμερα στο νου μας και κάθε χρόνο με την εορτή του Αγίου Κωνσταντίνου και Ελένης. Και διψασμένοι οι σημερινοί άνθρωποι για κοινωνική ανακούφιση, φέρουμε γύρω το νου μας μήπως από κάποια άκρη του νεφελώδους πολιτικού μας ορίζοντος παρατηρήσουμε κάποιο άνοιγμα που θα μας δώσει αισιοδοξία.

Η ελπίδα πρέπει πάντα να υπάρχει, και η υπομονή να αντέχει την μαραθώνα διαδρομή της, πειραζόμενη κατά διαστήματα από «φαινοδύς» Σιβυλικούς χρησμούς που δηλώνουν πλήρεις αυτοπεποίθησης ότι «οι χριστιανοί δεν ασχολούνται με την πολιτική»!!!

Μα εάν ο Ιησούς Χριστός δεν ενδιαφέρεται να γιατρέψει και κάθε κοινωνική πληγή, ποιος ο λόγος ν' ασχοληθεί τόσο σοβαρά με τον Κωνσταντίνο και την ταπεινή μητέρα του Ελένη;

Άλλαξε ο κόσμος, άλλαξε τότε η ζωή, σταμάτησε ο θάνατος να νεκρώνει σώματα με την πιο φανταστική βαρβαρότητα. Να τυραννά αθώους και αδύναμους. Έπαυσε το δρέπανο να θερίζει κεφαλές και ασχολήθηκε με το να εκτελεί την νόμιμη υπηρεσία του θερίζοντας τας «ήδη λευκάς ούσας προς θερισμόν χώρας» (Ιωαν. δ' 35).

Έδωσε ο Θεός το κατάλληλο πρόσωπο να ανακουφίσει την ανθρωπότητα, που οδυνηρά υπέφερε και μαρτυρούσε τυραννικά στα πρόσωπα των ανακαινιστών της κοινωνίας Χριστιανών επί τριακόσια ατελείωτα χρόνια! Έδωσε έναν άνθρωπο, γιατί τότε διοικούσαν τα έθνη μεμονωμένα πρόσωπα, συνήθως, διά της βίας και λιγότερο διά της πειθούς. Σήμερα διοικούν τον κόσμο, τα έθνη και τις ομάδες εθνών, κοινοβούλια, κόμματα, Συνελεύσεις, κόμματα που επιλέγονται από τους πολίτες επί το δημοκρατικότερο.

Αφού έχουν φτάσει οι πολιτείες των ανθρώπων σ' αυτό το σημείο εξέλιξης και ωριμότητας, ώστε να έχουν το δικαίωμα επιλογής των αρχόντων τους, γιατί να μας στερήσει ο Θεός της

ΟΤΙ ΕΧΟΥΜΕ ΑΠ' ΤΟΝ ΘΕΟ ΧΑΡΗ ΚΑΙ ΕΥΛΟΓΙΑ

Με συνεργό Λόγο παντός έχει τη γύρω κτίση ο Πάνσοφος Δημιουργός όλη Δημιουργήσει.

Όχι να μένει στατικά σ' ατέλεια αρχικής της, να προχωρεί ανοδικά σε ολοκλήρωσή της.

Μ' ανάπτυξη του Λογικού ανθρώπου σε τελεία ζωή ομοία του Θεού αθάνατη, αιωνία.

Μ' οικογενείας σεβασμόν κι όχι σαρκολατρίας παθών πλανών, αλλ' αρετών με Ιησού νίκης θείας.

Θεανθρωπονικητικής ακάθαρτων πνευμάτων και παγκοσμοαπαλλακτικής νόθων πολιτευμάτων.

Μ' εκκλησιών προβιβασμόν σ' επίγνωση Αληθείας κι εις Τριαρχοεναρμονισμόν Κράτους, Ναού, Παιδείας.

Ο Τριαρχης πολιτισμός Αγάπης ως μας δίνει τον τρόπο να βρει πανεθνώς η οικουμένη Ειρήνη.

Κι η Ελλάδα Απόστολος Εθνών, να δείξουμε ανταξία ότι έχουμε απ' τον Θεόν Χάρη και Ευλογία.

πατρός Δημ. Δεσκέ

ελευθερίας το δικαίωμα να επιλέγουμε τους εκλεκτούς μας; Γιατί να περιμένουμε απ' τον Ίδιο τα χαρισματικά αυτά πρόσωπα, αφού ο ίδιος λέγει διά των Αποστόλων: «έκλέξασθε άνδρας έπτά πλήρεις πνεύματος αγίου και σοφίας»;

Η ευθύνη της εκλογής έχει ανατεθεί πλέον σ' εμάς τους ψηφοφόρους και είναι ανάγκη να αναλογισθούμε την σοβαρότητά της. Η θέλησή μας είναι σεβαστή από το Θεό και απαραβίαστη και είναι η μόνη περίπτωση που δεν διορθώνεται «θαυματοουργικά», παρά μόνο από εμάς τους ίδιους.

Γ. Σ. Γκεζερλής

Υπεύθυνος ύλης φυλλαδίου
Γεώργιος Σ. Γκεζερλής
Διεύθ: Σκρά 2 Μαρούσι, Τ.Κ.: 15124,
Τηλ: 210 6195766, vgezer@cc.uoa.gr
Στείλτε μας το email σας, για να σας αποστέλλεται το φυλλάδιο ηλεκτρονικά.

ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΗΝ ΑΛΩΣΗ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ

(Συνέχεια από τη σελ. 1)

κάνεις τον ψάλλη;... Οι τέσσερις Έλληνες αξιωματικοί (Ταξίαρχος Φραντζής, Ταγματάρχης Λιαρομάτης, Λοχαγός Σταματίου, Υπολοχαγός Νικολάου) χαμήλωσαν με ερωτηματικά τα κεφάλια...

Τελικά, θες να ντράπηκαν Τον Κρητικό παπά να τον αφήσουν να πάει μόνος του, θες γιατί κάτι τους έκανε η επιμονή του να νιώσουν και αυτοί, συμφώνησαν να τον συνοδεύσουν στο παράτολμο και πρωτάκουστο αυτό εγχείρημά του...

Την επομένη το πρωί, το πλοίο που τους μετέφερε έφθασε στην Κωνσταντινούπολη κι αγκυροβόλησε στ' ανοιχτά...

Κοιτάχτηκαν και οι πέντε στα μάτια και μπήκαν μες στην βάρκα που τους μετέφερε στη προκυμαία. Βαρκάρης ήταν ο Κοσμάς. Ένας ντόπιος, που τους οδήγησε στα γρήγορα στην Αγία Σοφιά. Ο Τούρκος φύλακας κάτι πήγε να πει, μα το άγριο κι αποφασιστικό βλέμμα του Ταξίαρχου Φραντζή, τον καθήλωσε στη θέση του. Μπαίνουν λοιπόν γρήγορα όλοι, αλλά με ευλάβεια στον ναό. Ο παπά-Λευτέρης, ψιθυρίζει με συγκίνηση:

-«Εισελεύσομαι εις τον οίκον σου, προσκυνήσω προς Ναόν Αγίόν σου εν φόβω...»

Προχωρεί αποφασιστικά προς το μέρος που ήταν η Αγία Τράπεζα. Ανοίγει την τσάντα του, βγάζει τα απαραίτητα, φορεί το πετραχήλι του κι αρχίζει:

-«Ευλογημένη η Βασιλεία του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, νυν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων...».

-«Αμήν». Αποκρίνεται ο Ταγματάρχης Λιαρομάτης.

Και η λειτουργιά, η αλλιώςτική αυτή λειτουργιά στην Αγία Σοφιά, αρχίζει...

Ο παπά-Λευτέρης συνεχίζει κανονικά, όλα γίνονται ιεροπρεπώς σύμφωνα με το τυπικό της εκκλησίας: Τα «ειρηνικά», η «Μικρά Είσοδος»...

Εν τω μεταξύ η Αγία Σοφιά, αρχίζει να γεμίζει με Τούρκους... Ο παπά-Λευτέρης όμως, δεν πτοείται, συνεχίζει. Οι τέσσερις αξιωματικοί δεν πιστεύουν στα μάτια τους...

Μετά «βγαίνει» το Ευαγγέλιο και το «Χερουβικό». Ο παπά-Λευτέρης, ετοιμάζει την «προσκομιδή». Οι Τούρκοι, συνεχώς πληθαίνουν, οι στιγμές δύσκολες. Αλλά και ανεπανάληπτες, επικές!...

Ο παπά-Λευτέρης βγάζει τώρα απ'

την τσάντα του ένα μικρό Άγιο Ποτήριο, ένα δισκάριο, ένα μαχαιράκι, ένα μικρό πρόσφορο κι ένα μικρό μπουκαλάκι νάμα. Ύστερα, έρχεται «η μεγάλη είσοδος». Ο παπά-Λευτέρης βροντοφωνάζει προχωρώντας:

«Πάντων ημών, μνησθεί Κύριος ο Θεός...».

Ακολουθούν οι «αιτήσεις», το «πιστεύω» (που το λέει ο ταξίαρχος Φραντζής). Στο μεταξύ η Αγία Σοφιά έχει γεμίσει με Τούρκους. Ανάμεσά τους όμως, είναι και πολλοί Έλληνες. Αυτοί κοιτούν και δεν μπορούν να πιστέψουν στα μάτια τους.

«Τα Σα εκ των Σων...» βροντοφωνάζει ο παπά-Λευτέρης. Όλοι γονατίζουν συγκινημένοι. Ύστερα, ακολουθεί το «Άξιον Εστί...», το «Πάτερ ημών» και τέλος το «Μετά φό-

βου Θεού, πίστεως και αγάπης προσέλθετε...».

Μεταλαμβάνουν όλοι. Και τελευταίος ο παπά-Λευτέρης. Με το «είη το όνομα Κυρίου ευλογημένον...» ο παπά-Λευτέρης γυρίζει στον υπολοχαγό Νικολάου: «Μάζεψέ τα γρήγορα όλα και βάλε τα μες στην τσάντα». Και κάνει την «Απόλυση».

Η Θεία Λειτουργία στην Αγία Σοφιά έχει ολοκληρωθεί. Ένα όνειρο δεκάδων γενεών Ελλήνων έχει γίνει πραγματικότητα...

Τώρα όμως, ο Κρητικός παπάς, και οι τέσσερις Έλληνες αξιωματικοί, πρέπει γρήγορα ν' αποχωρήσουν. Η Αγία Σοφιά είναι γεμάτη από αγριέμενους Τούρκους. Συνειδητοποιούν τι είχε συμβεί...

Η ζωή των πέντε κινδυνεύει άμεσα. Πλησιάζουν ο ένας τον άλλο, γίνονται όλοι «ένα σώμα» και προχωρούν προς την έξοδο. Οι μαζεμένοι Τούρκοι ετοιμάζονται να τους επιτεθούν. Ένας Τούρκος αξιωματικός πλησιάζει με την συνοδεία του και «Ντουχρούν χεμέν» (Αφήστε τους να περάσουν).

Το μίσος στα λόγια του είναι έκδηλο. Μ' από την άλλη, τα συμφέροντά της πατρίδος του το προστάζουν: Στ' ανοιχτά της πόλης δύο ετοιμοπόλεμες Ελληνικές Μεραρχίες, δεν ήταν ό,τι καλύτερο. Κι απ' την άλλη, η Κωνσταντινούπολη, βρίσκεται ουσιαστικά υπό την επικυριαρχία των νικητών του Α' Παγκοσμίου Πολέμου. Και σ' αυτούς, βέβαια, δεν συμπεριλαμβάνονται οι Τούρκοι... Τέσσερις σκοτωμένοι Ρωμιοί αξιωματικοί κι ένας παπάς τους, δεν θα 'τανε ό,τι καλύτερο για την ώρα...

Στ' άκουσμα της εντολής, οι Τούρκοι άκαμερίζουν. Οι δικοί μας βρίσκουν ευκαιρία. Βγαίνουν απ' την Αγία Σοφιά. Τρέχουν προς την προκυμαία. Ένας όμως θηριώδης Τούρκος

Που θα πάει, θα ξημερώσει και ο ξιπασμός θα στρώσει

Τραγουδάει η Ευρώπη απολαύστε ευρανθρώποι πάλι εφέτος ευκαιρία να χαρούμε μεγαλεία.

Εμπνευση, πρωτοτυπία πνεύμα, δόξα, φαντασία σε γεμίζει, σ' ανορθώνει κι καλός λαός πληρώνει...

Φεστιβάλ καλλιτεχνίας που σκεπάζει, κουκουλώνει τους κλαυθμούς της αδικίας μ' ένα παρδαλό σεντόνι.

Τι τραγούδια τι κινήσεις σεισμοταλαντοδομήσεις προοδεύει η ανθρωπότης, γενικεύεται το ψόνιο μα αργεί ο Δον Κιχώτης.

Να μας βάλει ένα καθρέφτη να φανεί η ομορφιά μας και τα ευροκουνήματά μας πριν γυρίσουν τ' άντερά μας.

Ευροβίζιον, ευροφρίζον ευροχόρευε και δείζον τον ευροπολιτισμό σου κι ασ' τον κόσμο το δικό σου.

Τώρα είν' η ευκαιρία για να ιδούμε επιτυχία που βραβεύεται η «τόλμη» και η α συναρτησία.

ο Παράλογος

προλαβαίνει και κτυπά μ' ένα ξύλο τον παπά-Λευτέρη. Αυτός κατορθώνει να σηκωθεί με δυσκολία, τον βοηθούν κι οι άλλοι και όσο πιο γρήγορα μπορούν, φθάνουν στη βάρκα. Ο Κοσμάς αρχίζει γρήγορα να κωπηλατεί. Και σε λίγο βρίσκονται και οι πέντε, πάνω στο Ελληνικό πλοίο. Ασφαλείς και θριαμβευτές...

Οι πολεμικοί ανταποκριτές μεταδίδουν αμέσως το γεγονός κι όλος ο κόσμος μαθαίνει για τον παράτολμο Κρητικό παπά, που λειτούργησε ξανά, μετά από 466 ολόκληρα χρόνια στην Αγία Σοφιά...

Ακολούθησε, βέβαια, διπλωματικό επεισόδιο: Οι «σύμμαχοι» διαμαρτυρήθηκαν έντονα(!) στον πρωθυπουργό Ελευθέριο Βενιζέλο. Κι αυτός, αν αγκάσθηκε να καλέσει και να επιπλήξει τον Κρητικό παπά. Φεύγοντας όμως, δεν παρέλειψε να του πει χαμηλόφωνα: «Αν είχα δέκα παπάδες σαν και σένα, θα μπορούσα να κατορθώσω πολλά, πάρα πολλά...».

Σήμερα λοιπόν του αυτή η φρικτή «νέα αταξία» πραγμάτων καταδυναστεύει την ζωής μας, σήμερα που χάνουμε την εθνική μας ταυτότητα στο χωνευτήρι των λαών που λέγεται

(Συνέχεια στη σελ. 4)

Νεοεποχικά παιχνίδια

Όπως πρόσφατα πληροφορηθήκαμε από τα Μ.Μ.Ε., στο διαγωνισμό που έγινε τελευταία για την απόκτηση ξενόγλωσσου πτυχίου Μίσιγκαν στο μάθημα της έκθεσης εις την αγγλική γλώσσα, το θέμα που δόθηκε εις τους μαθητές να αναπτύξουν, ήταν το ακόλουθο: «εάν σας ζητούσαν να προτείνετε την κατάρτιση μιας από τις Εθνικές εορτές της χώρας σας, ποια θα υπεδεικνύατε να καταργηθεί;»!

Πολύ... σοφό το ερώτημα αυτό που... σκοπό έχει να διαπιστώσει, εάν τα παιδιά έχουν επαρκώς καταρτισθεί εις την εκμάθηση της αγγλικής γλώσσας, ώστε να τους χορηγηθεί επαξίως το πτυχίο του Αμερικανικού Πανεπιστημίου!

Δεν είχαν άλλο τρόπο, όπως φαίνεται, οι αρμόδιοι εξεταστές του εν λόγω διεθνούς εκπαιδευτηρίου να κρίνουν την πρόοδο των μαθητών τους, παρά μόνο ξεψαχνίζοντας τα ευαίσθητα πατριωτικά τους δεδομένα και εμβάλλοντας αθώα πλάσματα εις «πειρασμόν», προκειμένου να τους χορηγήσουν ένα πτυχίο.

Ποια εθνική εορτή π.χ. ένας Έλληνας μαθητής να προτείνει να καταργηθεί και για να ποιο λόγο; Της 25ης Μαρτίου ή της 28ης Οκτωβρίου; Και πως να τεκμηριώσει την πρότασή του, για να βάλει στο χέρι αυτό το «πανάκριβο» αμερικανικό πτυχίο;

Μια τέτοια απόφαση, που πρέπει μάλιστα να διατυπωθεί γρήγορα και ξεκάθαρα, μοιάζει με κάποιες περιπτώσεις πραγματικές ή μυθιστορηματικές, όπου ζητείται από μια μάνα να διαλέξει ποιο από τα δύο ή περισσότερα παιδιά της προτιμά να παραδώσει στο θάνατο, για να γλιτώσουν τα υπόλοιπα.

Βέβαια, στην προκειμένη περίπτωση, μερικοί μαθητές, για να τελειώνουν με το πτυχίο τους, θα εκφράσουν βεβιασμένα οποιαδήποτε προτίμησή τους, προκειμένου να απαλλαγούν από τον προβληματισμό. Άλλοι όμως μαθητές που δεν περιμένουν να τους δοθεί ένα τέτοιο «αδιάκριτο» θέμα, σε μια ώρα έντασης και φυσικού άγχους, θα το δεχθούν σαν αιφνιδιασμό και προσβολή ασυνήθιστη, που κάθε άλλο από το να τα βοηθήσει να εκθέσουν τις γνώσεις τους θα συντελέσει. Θα τα καθηλώσει σε μια αμήχανη κομπλεξική εσωστρέφεια που θα τα οδηγήσει στην αποτυχία.

Αυτή είναι η πρόθεση των νεοεποχικών κανόνων της Παγκοσμιοποίησης. Οποιος αυθόρμητα και με θράσος δεν αποποιείται τις παραδόσεις του και τα πατροπαράδοτα ήθη του, να παραμερίζεται εις τα περιθώρια της κοινωνικής ζωής.

Δεν είναι τυχαία τέτοια «θέματα εξετάσεων», ούτε δίδονται εκ παραδρομής. Είναι εσκεμμένα και προ-

Εις την Αγία Πεντηκοστή Αγ. Ιω. του Χρυσοστόμου

(Συνέχεια από τη σελ. 1)

από τη βροχή αυτή, αμέσως λησμόνησαν τον παλιό εαυτό τους και γέμισε ξαφνικά όλη η γη με αγγέλους. Αγγέλους που δεν κατοικούν στους ουρανούς, αλλά φανερώνουν με το σώμα τους την αρετή των ασωμάτων δυνάμεων του ουρανού. Γιατί δεν κατέβηκαν οι άγγελοι στη γη, αλλά έγινε κάτι ποιο αξιοθαύμαστο οι άνθρωποι ανέβηκαν με την αρετή στο ύψος το δικό τους. Δεν περιφρόνησαν βέβαια το σώμα τους, ούτε άρχισαν να περιφέρονται μονάχα με τις ψυχές τους, αλλά αφού διατήρησαν το σώμα τους στη φυσική του κατάσταση, έγιναν άγγελοι στην ψυχή. Και για να σου δείξω ότι η παλαιά εκείνη τιμωρία που όρισε ο Θεός στον άνθρωπο, όταν του είπε: «Γη είσαι και στη γη θα επιστρέψεις» (Γεν. 3,19), δεν ήταν στην ουσία τιμωρία, σε άφησε γι' αυτό να παραμείνεις πάνω στη γη για να φανεί καλύ-

ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΗΝ ΑΛΩΣΗ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ

(Συνέχεια από τη σελ. 3)

«Ευρωπαϊκή Ένωση» και κοντεύουμε να ξεχάσουμε ποιοι είμαστε, είναι ντροπή μας να μην βρίσκεται πουθενά (και μακάρι να κάνω λάθος) ένα άγαλμα, μια προτομή, μια οδός, έστω ένας μικρός δρόμος που να φέρει τ' όνομα τούτου του Κρητικού παπά... Δεν άκουσα κανέναν να μου μιλά γι' αυτόν, ούτε στην Κρήτη, πολύ δε περισσότερο στην υπόλοιπη Ελλάδα.

Γιατί το γεγονός αυτό, την παράτολμη αυτή κι ηρωϊκή πράξη του Κρητικού παπά-Λευτέρη Νουφράκη, πολύ λίγοι μάλλον την γνωρίζουν σήμερα. Και καμιά αναφορά της δεν γίνεται σήμερα στα πλαίσια της τοπικής, της κρητικής, ή της Ελληνικής Ιστορίας. Καμιά αναφορά δεν γίνεται γι' αυτόν τον Κρητικό παπά, που η γενναία του πράξη, ξεπέρασε στ' αλήθεια τα όρια του θρύλου...

Άρης Κουτάκης – Κοινωνιολόγος

(Αναδημοσίευση από την Εφημερίδα «Εηρονομή», Απρίλιος-Μάιος-Ιούνιος 2006, φύλλο 59).

γραμματισμένα, όπως και το «περίφημο» βιβλίο της ΣΤ' Δημοτικού. Ούτε και είναι τα μόνα ασυνήθιστα συμβάντα των ημερών μας. Θα ακολουθήσουν και άλλες πολλές τέτοιες άναδρες προσβολές που θα στρέφονται κατά της ανυπεράσπιστης νεολαίας, με σκοπό την «απονεύρωση» και την υποταγή της στις εμποροκαταναλωτικές βουλήσεις που κυβερνούν τον κόσμο και επιχειρούν να θρονιαστούν «σε τόπο άγιο» παριστάνοντας τις καινούργιες θεότητες. **Γ. Σ. Γ.**

τερα η δύναμη του Αγίου Πνεύματος, αφού μπορεί, κι όταν βρίσκεται μέσα σε πήλινο σώμα, να πραγματοποιήσει τόσα μεγάλα κατορθώματα. Γι' αυτό είναι δυνατό να δεις πλήληνη γλώσσα να διατάζει τους δαίμονες και πήλινο χέρι να θεραπεύει ασθένειες, κι αυτό είναι ακόμη περισσότερο αξιοθαύμαστο, το ότι και σκιές πήλινων σωμάτων κατανίκησαν το θάνατο και τους ασώματους δαίμονες. Γιατί, όπως όταν έρθει ο ήλιος, υποχωρεί το σκοτάδι, και τα θηρία κρύβονται στις φωλιές τους, και οι δολοφόνοι, οι ληστές και οι τυμβωρύχοι καταφεύγουν στις κορυφές των βουνών, έτσι και μόλις εμφανίστηκε ο Πέτρος και μίλησε, διαλύθηκε το σκοτάδι της πλάνης, έφυγε ο διάβολος, διώχτηκαν οι δαίμονες, θεραπεύτηκαν οι σωματικές ασθένειες, εξαφανίστηκαν οι ψυχικές, απομακρύνθηκε κάθε κακία και ξαναγύρισε στη γη η αρετή. Κι όπως, όταν κάποιος μπορέσει και βγάλει από το βασικό θησαυροφυλάκιο, που περιέχει χρυσάφι και πολύτιμες πέτρες, κάτι μικρό από τους θησαυρούς που είναι εκεί μέσα κρυμμένοι, έστω και ένα πολύτιμο μαργαριτάρι, είναι αρκετό αυτό να κάνει πλούσιο τον κάτοχό του, έτσι συμβαίνει και με τους λόγους που εξέρχονταν από το στόμα των Αποστόλων.

Ανέβηκε λοιπόν πριν από δέκα ημέρες η ανθρώπινη φύση στο βασιλικό θρόνο (του Θεού) και κατέβηκε σήμερα και έμεινε κοντά μας το Άγιο Πνεύμα. Ο Κύριος ανέβασε στον ουρανό τη δική μας εκλεκτή προσφορά και έφερε στη γη το Άγιο Πνεύμα. Άλλος Κύριος, που ήρθε και μοίρασε τα δώρα αυτά, γιατί και το Άγιο Πνεύμα είναι Κύριός μας, και μοίρασαν μεταξύ τους τη φροντίδα για τη σωτηρία μας ο Πατήρ και ο Υιός και το Άγιο Πνεύμα. Δεν είχε δέκα ημέρες που ανέβηκε ο Χριστός στον ουρανό και μας έστειλε δώρα πνευματικά, τα δώρα για τη συμφιλίωσή μας. Και για να μην βρίσκεται κανείς σε αμφιβολία και ζητά να μάθει τι έκανε ο Χριστός όταν αναλήφθηκε στους ουρανούς: μήπως μαλάκωσε την οργή του Θεού; Μήπως τον έκανε να μας συγχωρέσει; Επιθυμώντας λοιπόν να μας κάνει γνωστό ότι Τον συμφιλίωσε με το ανθρώπινο γένος, μας έστειλε αμέσως τα δώρα της συμφιλίωσης. Γιατί όταν συμφιλιώνονται και κάνουν ειρήνη αυτοί που προηγουμένως ήταν εχθροί, ακολουθούν αμέσως μετά τη συμφιλίωση και οι ευχές και οι δεξιώσεις και τα δώρα. Στείλαμε εμείς λοιπόν την πίστη μας στον ουρανό και μας στάλθηκαν τα αγαθά του ουρανού. Στείλαμε την υπακοή μας στο θέλημα του Θεού κι Εκείνος μας έστειλε τη δικαιοσύνη του.

(Από το βιβλ. «Η Φωνή των Πατέρων μας: Αγ. Ιω. του Χρυσοστόμου - Ομιλίες στα γεγονότα της θείας οικονομίας», εκδ. Α.Δ.Ε.Ε.)